

Откриване на паметник на Димитър Данаилов 3 Декември 2022 г.

Събота, 3 Декември 2022

"Поетът Димитър Данаилов ще остане в пантеона на българската поезия", заяви вицепрезидентът Илияна Йотова в Чирпан. Тя беше специален гост на церемонията по откриване на паметник-пейка на поета в централния парк „Яворов“.

Преди 101 години на днешната дата се ражда Димитър Данаилов, творил и живял за Чирпан. Творецът си отива от този свят близо до любимата си пейка при нелеп инцидент и оттогава желанието на обществеността в града е да има негов паметник, напомни кметът на Чирпан Ивайло Крачолов.

„Паметникът сам по себе си е онзи непреходен мост между минало, настояще и бъдеще и ние искаме да покажем на бъдещите поколения гениалността на нашите творци“, посочи той. Автор на паметника е скулпторът от Чирпан Музафер Сабри. Паметникът представлява скулптура в цял ръст, която седи на любимата пейка на поета в централния парк на Чирпан, от която той приживе е обичал да съзерцава града и своите съграждани.

На метри от пейката се намира и барелефа на твореца, издигнат малко след кончината му през 1992 година.

Откъси от прозаичните му произведения и най-известните му стихове, презентирани със снимки и илюстрации, са подредени в изложба по алеята до пейката на Димитър Данаилов.

„Познавах Димитър Данаилов, харесвах характера му, неговата почтеност и непосредственост. Тях се

опитах да предам в образа на скулптурата за този паметник“, каза авторът Музафер Сабри, който беше поздравен лично от вицепрезидента Йотова и зам.-министрите на културата и икономиката доц.д-р Пламен Славов и Янко Топалов, които също бяха гости на тържеството.

„Така чирпанлии помнят своя Димитър Данаилов точно в тази поза – седнал на същата тази пейка, с неизменната цигара в ръката и с поглед, взрян някъде напред“, каза още Музафер Сабри.

„Днес той ни липсва, а ние сме горди, че чирпанската земя е раждала и ражда големи творци – като почнем от Георги Данчов Зографина, минем през Пейо Яворов, Павел Матев, проф. Мара Георгиева, Никола Манев и още много гениални творци, които със златни букви са написали и са дали част от българската литературна съкровищница“.

Вицепрезидентът Илияна Йотова говори за големия Яворов и каза: „И ето, че в този прекрасен град Чирпан, който ражда големи творци, се ражда една нова легенда. Приживе Димитър Данаилов не смята себе си за легенда. 30 години от живота си той посвещава на Пейо Яворов. Един човек, който не само посвещава живота си на друг голям български творец, но и който завинаги ще остане в пантеона на българската поезия“.

„Днес е един знаменателен ден, защото се открива паметник. Кметове, които откриват паметници, катедрали, храмове и читалища, явно имат бъдеще. Затова трябва да поздравим г-н Крачолов за този жест, който опазва българската култура“, каза издателят Иван Гранитски.

„Той не обиколи света – но страната и света идваха при него в музея. Отначало заради Яворов, след това и заради него – да им говори за световния поет и да им прочете стихотворението си за войниците. За да разберат, че и тишината е стрелба. Музеят беше едното сакрално място за Митю. Другото, без да го съзнава той, беше тук. Затова тук откриваме неговия паметник на тази пейка. Тук затваряме триъгълника на неговата съдба – и приживе и след отплаването на Моряка в отвъдното“, каза издателят Трифон Митев.

Ученици от Чирпан рецитираха стихове от Димитър Данаилов така, че просълзиха дошлите на откриването на паметника чирпанлии. Ето едно от тях:

ЗАВЕЩАНИЕ

По примера на Франсоа Вийон
и аз реших, докато още дишам,
последната си воля да напиша,
че близко е последният ми стон.
Бедняк с кесията си – аз открих
в живота други шеметни богатства,
които непрекъснато нарастват,
когато се изливат с кръв и стих.
И не ламтеше тленната ми плът
за много – малко хляб и чаша вино.
С обувки скъсани и аз преминах
калта на земния човешки път.
Косата беше моето бомбе.
Трошици често аз делях със птици,

защото истинските ми жълтици

блестяха само в нощното небе.

Не ме направи любовта щастлив,

макар че подир стъпките и тичах.

Една жена наистина обичах,

видял се в нейните очи красив.

И хванат на житейското хоро,

макар че не умеех да играя,

не скътах нищо да ви завещая,

но пак ме споменете със добро.

Много цветя и спомени изгряха около пейката със сякаш възкръсналия от миналото дух на големия Димитър Данаилов.

